

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De variis particularibus incommodis quæ ex anteposita priuatione sequuntur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

in 4. dist. 7. 22. quest. 1. artic. 4. ubi & admonet, ipsum id agendo non peccare mortaliter, si non sit de numero vitandorum. Videri potest Suarez tomo 5. disput. 12. section. 2. num. 4. & 5.

22. Item potest ingredi Ecclesiam ad orandū priuatim: dummodo in ea non celebrentur tunc diuina officia, licet aliqui priuatim in eadem precentur; ex eodem Soto *ibidem* col. 7. & Nauar. in *Enchir.* cap. 27. nu. 19. & refert ex D. Thoma, aliiq; Theologis Suarez in *seq. sect. 3. n. 5.* Ratio vero bona est, quam attigit Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vlt. vers. Illicita, quod in hac re non attendatur propinquitas, aut etiam identitas loci, sed communitio in oratione publica: cuiusmodi esse, ex Nauar. in *seq. num. 36. ad 5.* censentur Missa, horæ canonica, consecratio templi, aut altaris, aut virginum, benedictio solennis Episcopi, & aquæ benedictæ, atque officia mortuorum, & sepultura.

Orationis vero priuatæ, qua licet excommunicato orare seorsum, in eodem etiam templo, in quo aliquis alius orat: Caiet. & Nauar. locis citatis ponunt exemplum salutationis Angelicæ; ad quam publice quidem signum campanæ datur, non tamen vt ad publicam, sed vt ad priuatam orationem, vt addit Caiet. cui assentitur Henriquez in 1. par. summae lib. 13. cap. 12. in fine. Addit idem Caiet. quantumcumque in publica supplicatione à Sacerdotibus precantibus per vnum miliare excommunicatus distaret, si in tantum spatium populus subsequens extenderetur, ipsum peccare, se illi gerendo.

23. PORRO non tantum potest in Ecclesia, dum in ea non celebrentur diuina officia, excommunicatus orare priuatim aliis precibus, sed etiam persoluerre horas canonicas (ad quas priuatim recitandas si sacris initiatus sit, ipsum etiam degradatum, teneri habent alius citatis *Cyprian. ad cap. Alma mater. 1. par. §. 3. num. 8. Henriquez. in preced. cap. 7. in margine. lit. R. & Vgol. De censuris tab. 1. cap. 13. §. 13.*) dummodo casus solus reciter, ex communi sententia, prout auctoribus in eam citatis notat *ibidem* Couar. Addens quod non debeat dicere versiculum, Dominus vobiscum; eo nimirum nomine quod is pertinet ad communionem fidelium, à qua præcisus est excommunicatus. Quanquam propter materiæ exiguitatem non videretur plusquam venialiter peccare, dicendo: quem admodum nec nisi venialiter peccare videtur persolueno cum alio priuatim horas ipsas canonicas; cum talis communicatio in diuinis, non sit illi ab Ecclesia interdicta: quia non est publica, sed tantum priuata. Quo argumento Couar. loco citato probat, non nisi venialiter peccare illum, qui cum ipso excommunicato eandem horas persolueret. De hac re pluribus Suarez *tomo 5. disput. 12. sect. 2. à num. 13.*

24. Postremo, potest excommunicatus intrare Ecclesiam absque peccato, etiam dum diuina officia celebrantur, si id faciat non vt interit illis, sed propter aliquod negotium, vel vt transeat, vel vt ibi laicet, insequenteque effugiat: prout inquit Palud. in 4. dist. 18. quest. 6. ar. 2. sub fine, & Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vltim. vers. Illicita autem, sub fine. Vbi addit, neque tunc peccare etiam si transendo steterat genua, & oret priuata oratione.

CAPVT V.

Priuatæ præterea vsu officij publici.

SVMMARIVM.

- 25 Excommunicatum esse priuatim vsu officij publici auctoritas significant cum dicunt ipsum esse suspensum ab officio.
- 26 Quod est intelligendum tam de laicali, quam de Ecclesiastico officio.
- 27 Excommunicatus priuatur vsu potestatis ordinis, siue inquirat iurisdictionem, siue non.
- 28 Priuatur item vsu iurisdictionis, nisi vllam dignitatem officiumve publicum obtinere potest.

25. **I**STIVS MODI priuationem significant D. Anton. 3. par. tit. 24. cap. 76. in 10. effectu, Syluester in verbo Excommunicatio tertio, num. 1. in 10. item effectu, Nauar. in En-

chir. cap. 27. num. 21. Caiet. verbo Excommunicatio, cap. vltimo, §. Vbi scito: atque alij, cum dicunt excommunicatum esse suspensum ab officio, fumentes suspensionis nomen, non proprie, vt censura quædam est à cæteris distincta (alioqui oporteret excommunicatum semper irretiri duplici censura, quod nemo dixerit) sed generaliter: eo scilicet modo quo à Nauar. describitur in eodem cap. 27. num. 51. cum ait suspensionem generaliter acceptam, esse prohibitionem vsus officij, vel facultatis alicuius. Ita vt sensus illorum sit; excommunicatum esse suspensum ab officio, id est, prohibitum illi esse vsu potestatis ipsi competentis ratione officij sui publici.

26. Quod vero Caiet. in eod. loco illud dictum extendit ad officium etiam laicale, congruenter rationi id facit; quandoquidem ratio priuationis vsus officij in excommunicato est segregatio ipsius à communione fidelium, ex cap. Engeltrudam 3. quest. 4. & ex cap. penult. De sentent. excommunicat. Quam communicationem non minus secularis, quàm Ecclesiastici officij vsus requirit. Cum igitur potestas publici officij quædam sit Ecclesiastica, & quædam secularis; illaque sit aut ordinis, aut iurisdictionis; siue in foro interiori, siue in exteriori: hæc vero fit, vel Principum, vel iudicum secularium, vel aliorum ministrorum iustitiæ, vel tutorum aut curatorum: excommunicatum priuari vsu potestatis ordinis satis patet per illud quod habitum est in præced. cap. 2. excommunicationem priuare actiua participatione Sacramentorum.

27. Inde enim consequens est; ea quæ sunt Sacramenti Ordinis, excommunicato minime licere, siue iurisdictionem nõ requirant in ordinato; vt in Episcopo, consecrationes calicis, patenæ, & vestium ad diuina mysteria peragenda necessariorum: & in Sacerdote, atque in aliis initiatis inferiori ordine, celebratio diuinorum officiorum. Siue requirant iurisdictionem: vt in Episcopo, consecrationes Ecclesiarum, cæmeteriorum, ac virginum Deo dicatarum: & collatio ordinum. Itemque in Sacerdote, administratio Sacramentorum ex officio, & commissio alicui alteri facta ad ea administranda. Ad talia enim requiri auctoritatem Superioris in subditis; patet ex his quæ statuantur in tit. De temporibus ordinationum in 6. ex alius quæ notat Vgolinus De censuris tab. 2. cap. 10. §. 2.

28. Excommunicatum priuari quoque vsu iurisdictionis quam habet in subditis, multorum Doctorum & Canonum auctoritate ostendit idem Vgolinus initio sequentis cap. 11. Pro quo facit ratio D. Thomæ in 4. dist. 18. q. 2. art. 2. *questiuncula 3.* quod vsus iurisdictionis in ordine sit ad alium; & excommunicatus ab aliorum communione separetur. Multa autem incommoda ex priuatione sequuntur; vnum generale, cætera particularia. Illud est, de quo ipse Vgolinus in seq. cap. 13. in principio, & in §. 2. vt excommunicatus nullam dignitatem seu officium publicum: siue Ecclesiasticum, siue laicale obtinere possit, ex cap. fin. De Clerico excommunic. ministrante, §. Si tamen scienter. Vnde habetur, vt *ibid. nu. 3. notat Panorm.* quod prohibitio exercitio alicuius actus, prohibeatur omne id quo peruenitur ad illum actum. Quod etiam ex principio cap. Postulatis, eod. tit. idem Panorm. nu. 1. deducit: inquit, nota primo, ex principio literæ, quod cui denegetur aliquid, denegetur & omne id per quod peruenitur ad illud.

CAP. VI.

De variis particularibus incommodis quis ex ante propo- sita priuatione sequuntur.

SVMMARIVM.

- 29 Excommunicatus non toleratus, conferre nequit beneficia.
- 30 Nec potest eligere, aut electum confirmare: nec potest presentare, aut presentatum instituire.
- 31 Nec potest censuram ferre, aut latam tollere: nec item indicare.
- 32 Explicatio difficultatis; An delegatus iudicare possit, si in quo delegatus est, in excommunicationem incurret.

REGINA
PRAE
DORJ
E. V

33. Potest excommunicatus vocari in ius, adhiberi testis aduersus hæreticum: & quando possit instituire Procuratorem.
34. Quando valeant ab excommunicato gesta ratione publici officij, cuius vsu est priuatus.
35. Quale peccatum committat vsurpatione talis vsus, contra Ecclesie prohibitionem.

19. PRIMVM incommodum particulare est, excommunicatum non posse conferre Ecclesiastica beneficia: quod patet D. Anton. Syluest. & Caiet. locis cit. Palud. in 4. dist. 18. q. 4. m. 2. q. 2. & Gabr. ead. distinct. quæst. 2. versus finem. Couar. ad cap. 1. ma mater, par. 1. §. 7. num. 9. & Vgolinus tab. 2. cap. 11. §. 2. num. 2. Vbi alio ad huc refertur: & in confirmationem adfert cap. Vnicuique. Ne sede vacante in 4. Amoneque illud habere locum in omni excommunicato maiore excommunicatione; quia in omnibus est eadem ratio, & per consequens eadē iuris dispositio: ita vt quilibet talis, neque per se, neque per suum Vicarium, aut alium non habet eam aliunde iurisdictionem, possit beneficium conferre: habeaturque pro intruso ille qui per eiusmodi collationem beneficium acquisierit. Aduerte tamen, quod idem pluribus docet, id ipsum non procedere quoad excommunicatum, per Extraneum. Ad euitanda, toleratum ab Ecclesia. Nam talis vt Sacramenta, sic & beneficia potest ex ipsa toleratione Ecclesie, conferre valide: ac sicut ab eo etiam excommunicato, possumus petere nobis conferri Sacramenta; ita & nobis conferri beneficia: quandoquidem Ecclesia relinquit liberam cum eo communionem in licitis, perinde ac cum non excommunicato. Quod si collatio beneficij ad Collegium spectet, & aliqui de eo sine excommunicato, id non impedit quominus ceteri à tali vinculo liberi possint. conferre, etiam si duo sint tantum; imo & tantum vnus, iuxta tradita per gloss. ad cap. Gratium, de postulatione Prælatorum, verbo Pauciores, communiter receptam, vt loco cit. notat Vgolinus.

Secundum particulare excommunicati incommodum est, non posse eligere; quod etiam tradunt citati auctores, & alij apud Vgolinum *ibidem* num. 12. Debet autem intelligi, vt non modo cum aliis, à quorum communione arcetur: sed neque solus possit eligere, prout loco supra citato notat Couarruias.

Tertium est, non posse electum confirmare, vt D. Anton. & Syluest. locis cit. significant; vterque in 10. effectu excommunicationis, habeturque ex cap. Ad probandum, De sententia & re iudicata.

Quartum est, non posse presentare: siue ipse sit patronus Clericus, siue etiam patronus laicus, prout loco cit. notat Couar. Quamquam vt aduersus ipsum Vgolinum sub finem n. 13. docet; presentatio facta à laico, censeri potest valida; cum non presentet ex officio sicut Clericus: sed tanquam administras aliquid pertinens ad suum patrimonium, perinde ac quando celebrat contractum aliquem civilem.

Quintum est, non posse instituire presentatum, q. Vgolinus in præced. n. 3. ex Rebuffo referens, probat: quia id iurisdictionis est, iuxta cap. Noui, De iis que fiunt à Prælati; & cap. Consequente De Offic. ordin. Excommunicatus autem priuatus vsu iurisdictionis, ex ante dictis.

Sextum est, non posse censuras ferre, nec ab eis absolueret, quod D. Anto. 3. par. tit. 24. c. 76. in effectu 10. recte pbat ex cap. Audiuimus, 24. q. 1. Cuius argumentum est; excommunicatum non posse excommunicare. Eadem enim ratio est de suspensione, & interdicto, argum. cap. Quarēti, De verbor. signif. Adde & patet esse rationem ligandi & soluendi, ex cap. Verbum, De penitent. distinct. 1. ita vt is qui non potest censuram ferre, nec possit latam tollere.

Septimum est non posse iudicare, ex Palud. in 4. dist. 18. quæst. 4. in 3. effectu, & D. Anton. in eod. cap. 76. in 11. effectu; & Sylu. in eod. effectu, verbo Excommunicatio 3. Soto in 4. distinct. 22. quæst. 1. art. 4. col. 5. & patet ex cap. Exceptionem, De exceptionibus: vbi sub finem dicitur, excommunicatum publice ab officio iudicis repellendum esse. Hoc autem procedit ex D. Anton. siue solus, siue cum aliis iudicet, ita vt sententiam quæ fert cum aliis, reddat irritam, ex cap. Ad probandum, De sententia & re iudicata. Adde etiam Soto, procedere, siue Iudex sit Ecclesiasticus, siue laicus. Nam in foro

quoque; externo excommunicationem vni suam obtinere, habetur ex cap. Decernimus, De sent. excomm. in 6. De qua re Vgolinus in cit. cap. 11. §. 3. Ex quo in seq. §. 5. Adde amplius, siue sit Iudex ordinarius, siue delegatus, aut subdelegatus; & in §. 6. siue Iudex publicus, siue priuatus; qui arbiter dicitur, quando per consensum partium litigantium eligitur, vt Iudicis partes suscipiat, & per suam sententiam liti finem imponat, procedens seruatō ordine iudiciario. Arbitrator vero dicitur, quando eligitur, non vt Iudex super re litigiosa; sed vt amicus qui inter partes amice componat, ac quid cuique competat, definiat.

Vbi aduerte obiter ex eod. auctore, De arbitro & arbitratore, cum fuerint excommunicati non tolerati: illius, *arbitri inquam*, sententiam non valere, vt nec Iudicis ordinarij; quoniam arbitria ad iudiciorum normam rediguntur, ex leg. 1. ff. De exceptis arbitris. Arbitratoris vero sententiam esse validam: quod idem author in eod. §. 6. num. 3. copiose docet. Nobis sufficere potest illa ratio; quod quæ sunt quid facti, acta ab excommunicato valeant, ex Panorm. ad cap. Veritatis, De dolo & contum. num. 42. Arbitratoris autem arbitrium tale est. Tum quia rationem habet contractus transactionis: tum quia arbitratoris potestatem esse facti cuiusdam, ex eo constat quod is non cogatur ius seruare, sed permittatur quod sibi videtur, suo arbitratu declarare.

De sententia autem delegati, cum ille à quo delegatus est, in excommunicatione incurrerit, quid sit tenendum idem Vgolinus in præced. §. 5. explicat quatuor conclusionibus. Prima est: Delegati iurisdictionem non tolli, delegante incurrente in excommunicationem. Ratio est, quia excommunicatio non adimit ius quod quis habet: sed impedit ne eo vtatur, De quo videri potest idem author in eadem tab. 2. cap. 6. Secunda est. Vbi delegatio facta est ab ordinario, si delegatus quid egerit vnde res integra desierit esse, is delegante in excommunicationem incidente, non impeditur quominus causam prosequatur. Ratio est, quia nec eiusdem delegantis morte ipse impeditur, ex cap. Licet, De officio delegati. Qua ratione pariter ostenditur, quod delegato incidente in excommunicationem, cum iam res desit esse integra, subdelegatus possit causam persequi. Postrema, cum res est adhuc integra, quia scilicet delegatus nondum cepit suam iurisdictionem vti, quando delegans incidit in excommunicationem, tunc delegatus ipse non potest causam cognoscere. Hæc habetur etiam ex citato cap. Licet, & confirmatur: quia antequam subdelegatus iurisdictione vtatur, illa in ipsum non transfuit efficaciter, ex cap. Quamuis, De officio delegati in 6.

Octauum excommunicati incommodum particulare est: nec accusare, nec testificari posse. Hoc in antecitatis locis tradunt D. Anton. Sylu. & Soto. Et probatur ex cap. Decernimus, de sent. excomm. in 6. Vbi iudicibus præcipitur, vt excommunicatos in suis curiis & iudiciis repellant ab agendo, patrocinando, & testificando.

Vnde etiam intelligitur, nonum incommodum; nempe excommunicatum in iudiciis nec agere, nec patrocinari posse: quod glossa eiusdem cap. ad verbum Patrocinando, habet, intelligendum esse non tantum in Aduocato, sed etiam in Procuratore. Imo, vt habet Armilla in verbo Excommunicatio, n. 9. sub finem, nullus potest exercere actus publicos: quales sunt non modo Aduocatorum, & Procuratorum, sed & Tabellionum: ac etiam tutorum (quorum autoritas licet à priuata utilitate sit instituta, est tamen publica) iuxta Syluest. Excommunicatio 3. num. 2. vers. 2. Quodque de tutoribus dicitur, esse pariter de curatoribus dicendum, nec vt Vgolinus tab. 2. cap. 14. in princip.

Quamuis autem hæc ita sint, tamen ex cap. Intelleximus, De iudiciis; potest excommunicatus in ius vocari (de qua re latius in sequen. cap. 16. Vgolinus) quia aliqui sua malitia ei prodesset, vt ibidem dicitur. Item ex cap. In fidei fauorem, De hæreticis in sexto, conceditur vt in negotio inquisitionis aduersus hæreticos excommunicati ferant testimonium.

Decimum particulare incommodum est: non posse institui Procuratorem, nec posse Procuratorem instituire, prout habet Sylu. Excomm. 3. num. 1. vers. 12. A tamen, vt monet Caiet. in verb. Excommunicatio, c. ult. §. Vbi scito, quando

tanquam

tanquam reus in iudicium vocatur, potest Procuratorem instituire: quod manifestum est cit. cap. Intelleximus. Neque consentaneum est, ut prohibeatur facere, quae ad legitimum defensionem suam pertinent.

Vndecimum est, non posse administrare non modo spiritalia; sed neque temporalia, iuxta D. Anton. 3. par. tit. 2. 4. cap. 76. vers. 15. & Panorm. ad cap. Pastoralis, De appellationibus num. 18.

Addi potest duodecimum, quod excommunicatus non toleratus nequeat beneficia dare in commendam.

Et decimum tertium, quod nequeat dare coadiutorem.

Et decimum quartum; quod nequeat quem beneficio priuare.

Et decimum quintum; quod nequeat postulare, aut nominare ad beneficium.

Et decimum sextum, quod possit indulgentias conferre.

Ac postremo, quod executor constitutus non possit prouidere de beneficio: haec enim omnia requirunt vnum iurisdictionis, quo excommunicatus priuatur. Vide Vgol. in cit. tab. 2. cap. II. §. 2. Et adde si lubet quae Suarez tom. 5. disp. 14. late persequitur de priuatione vsus iurisdictionis Ecclesiasticae ob excommunicationem maiorem.

34. Iam vtrum validi sint antecitati actus, si excommunicatus contra Ecclesiae prohibitionem se illis ingerat, late disputatur a Panorm. ad cap. Veritatis, De dolo & contumacia, a Felino ad cap. Ad probandum, De sentent. & re iudic. ab Angelo. Excommunicatio vlt. n. 19. a Sylu. Excommunicatio, 3. n. 2. & sequentibus, ab Alphonsa Castro lib. 2. De lege poenali, cap. vlt. concl. 2. vers. Alterum: & passim ab Vgolino in tab. 2. De censuris. Sed quia id magis pertinet ad forum externum quam ad internum, cui haec doctrina seruit, breuiter tantum monebimus; habentem officium publicum si in excommunicationem incurrat, ea quae ante ipsius denunciationem, & dum adhuc ab Ecclesia toleratur geruntur ab ipso, ratione eiusdem publici officij, seu quatenus habet publicam auctoritatem, valida esse. Quod communiter probant a similibus: quia quantumuis seruus non possit esse Iudex, valent tamen quae dum pro libero habetur, ab ipso geruntur ratione publici officij, ex cap. Infamis, 3. q. 7. & ex lege Barbarius, ff. De officio Praetoris. Quae vero geruntur post denunciationem excommunicationis, inuvalida esse: quia nimirum tunc excommunicatio plene obtinet suam vim priuandi excommunicatum vsu publici officij. Quod idem iudicandum est de excommunicato ob notoriam Clerici percussione, qui sicut denunciatus ponitur in numero eorum qui non tolerantur ab Ecclesia, vt habetur in seq. cap. vlt.

35. AN autem mortaliter peccet excommunicatus ingerendo se illis actibus? Calet. in verb. Excommunicatio cap. vlt. vers. Vbi scito, ait non esse adeo clarum, videri autem rationabile non peccare mortaliter, nisi tali usurpationi officij, aliquid ex suo genere mortale se immisceat: sicut se immisceat, inquit ille, cum excommunicatus iudicat: quia tunc incidit in vsurpatum iudicium, quod est peccatum mortale ex suo genere: quoniam per illud iniuriam facit, tum iis quos iudicat exercens in eos potestatem, quam & ligatam habet, & prohibetur exercere: tum etiam communitati, cuius actum grauem sibi inique vsurpat. Quae ratio etiam Soti in 4. dist. 22. quest. prima, artic. 4. colum. 5. Similiter se immisceat, cum ipse eligat beneficia, aut ea confert: quia facit iniuriam aliis electoribus, & collatoribus, quorum numerum iniuste auget. Ita Calet.

CAPVT VII.

Priuare adhuc fructibus beneficiorum Ecclesiasticorum.

SVMMARIVM.

36 Vnde constat de tali priuatione, & quod excommunicatus ipso facto illam incurrat non expectata Iudicis sententia.

37 Aliquot corollaria inde deducta.

38 Obligatio restituendi fructus perceptos in excommunicatione, non tollitur per obtentam abolutionem ab excommunicatione.

39 Non potest excommunicatus ex fructibus sui beneficij suis subuenire: & moderationes cum quibus id accipiendum est.

40 Vt fructus percepti in excommunicatione retineri possint, oportet dispensationem.

41 Quod in hac re fructibus beneficij dicitur, pari ratione dicitur est de alijs fructibus Ecclesiasticis.

42 Cui cedere debeant fructus ipsi restituendi.

EXcommunicatum maiore excommunicatione non facere fructus suos si beneficium habeat, tradunt tum aliorum Vgolinus meminit tab. 2. cap. 12. num. 1. etiam Palud. in 4. distinct. 18. quae ff. 4. in 2. eff. & Calet. verbo Excommunicatio, cap. vlt. §. Vbi scito (qui & docet illum peccare mortaliter faciendo suos eisdem fructus, propter iniustitiam quam in eo committit) probaturque ex cap. Pastoralis, De appellacionibus: cuius finis sic habet. Illi prouentus Ecclesiastici merito subtrahuntur, cui Ecclesiae communitio denegatur. Sicque ea verba accipit ibidem Panorm. num. 17. Reiciens quod glossa eiusdem cap. docet, excommunicato non subtrahi redditus beneficij, nisi hoc sit expressum in sententia: seu, quod idem est, excommunicatum non esse ipso facto priuatum fructibus sui beneficij: sed per Iudicis sententiam debere priuari. Cuius contrarium praclare ostendit Suarez tom. 5. disp. 13. sect. 2. vt & Vgolinus lococitato. Ratio vero praecipua est: quod memoratis verbis Summus Pontifex significet, eam de qua loquimur priuationem in excommunicatum cadere eo ipso quod Ecclesiae communitio ei denegatur: in quam denegationem ipso facto, nulla expectata Iudicis sententia, incurritur per excommunicationem: vt pote trahentem secum, ex eodem cap. Pastoralis, suam executionem. Adeo vt eadem memorata verba non sint interpretatione referenda ad ius, ex quo Iudex sententiam proferre debeat: sed ad executionem, qua excommunicato per separationem ipsius ab Ecclesiae communitio, fructus beneficiorum subtrahuntur de facto; ita vt illos non faciat amplius suos. Quae interpretatio cum sit communis, vt iidem auctores annotant; certum est magnam auctoritatem habere debere in praxi pro conscientiae securitate.

EX HAC autem doctrina multaliter inferre. Ac primo, quod Vgolinus in eodem num. 1. habet ex Panorm. ad memoratum cap. Pastoralis, num. 6. illud incommodum habere locum (quod satis aperte deducitur in ex cod. cap. Pastoralis) quantumcumque; ass. rat. qui se iniuste excommunicatum, & ideo appellet. Secundo, quod idem refert ex Innocentio ad cap. 1. verb. Episcopatum De iudicis, locum item habere tam in Clericis maioribus & Episcopis, quam in minoribus seu simplicibus beneficiariis. Tertio, quod tractat Suarez in citata sect. 2. num. 10. locum quoque habere non modo in excommunicatis denunciatis, & notorijs percussoribus Clericorum: sed etiam in omnibus alijs maiori excommunicatione irretitis: quia per Extrauag. ntem. Ad euitanda, in nullo consultum est priuatae utilitati excommunicati; vt patet ex illius expressis verbis apud Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 35. Vnde & tales cum eiusmodi fructus non faciant suos, tenentur eosdem tanquam alienos iniuste detentos, restituere non expectata Iudicis executione.

Quibus adde cum eodem Vgolino ibidem vers. Sexto ex Rebuffo: quod nec absolutio a censuris quam Summus Pontifex dare solet ei cui confert beneficium, liberet excommunicatum a proposito incommodo: quia talis absolutio prodest solum quoad collationem: ideoque excommunicatus sic absolutus, non faciet ob illam fructus suos: quia priuatio fructuum beneficij distincta est ab impedimento acquisitionis beneficij; de quo dicitur in sequenti capite.

Adde idem cum eodem; neque obtenta abolutione, excommunicatum facere suos fructus quos percepit tempore excommunicationis. Id quod post glossam final. ad cit. cap. Pastoralis; habent D. Anton. 3. par. tit. 2. 4. cap. 76. in effectu 9. & Sylu. in verbo Excommunicatio tertio, num. 1. vers. 9. Ratio vero est: quia absolutio tollit tantum excommunicationis, in eum, non item detrimentum ex eo facta, quae ad terrorem contumacium relinquuntur: eo quod facilitas ve-

niz, in-

REGINA
DE
PRAE
DORJ
E. V